

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności art. 1 decyzji Rady 2011/783/WPZiB w zakresie w jakim dotyczy jej ten akt i wykreślenie jej nazwy z załącznika do tej decyzji;
- stwierdzenie nieważności art. 1 rozporządzenia wykonawczego Rady (UE) nr 1245/2011 w zakresie w jakim dotyczy jej ten akt i wykreślenie jej nazwy z załącznika do tego rozporządzenia;
- obciążenie Rady kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Skarga dotyczy decyzji Rady 2011/783/WPZiB z dnia 1 grudnia 2011 r. dotyczącej zmiany decyzji 2010/413/WPZiB w sprawie środków ograniczających wobec Iranu oraz rozporządzenia wykonawczego Rady (UE) nr 1245/2011 z dnia 1 grudnia 2011 r. dotyczącego wykonania rozporządzenia (UE) nr 961/2010 w sprawie środków ograniczających wobec Iranu w zakresie w jakim nazwa strony skarżącej została umieszczona w wykazie podmiotów objętych ustanowionymi w tych aktach środkami.

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi 5 zarzutów.

1. Zarzut pierwszy dotyczący nie wywiązania się z obowiązku uzasadnienia, ponieważ zaskarżone akty zostały oparte na błędnych motywach, które w przypadku strony skarżącej były bezzasadne.
2. Zarzut drugi dotyczący naruszenia prawa do skutecznej ochrony sądowej w odniesieniu do motywów, na których zostały oparte wspomniane akty, ponieważ nie wywiązano się z obowiązku uzasadnienia.
3. Zarzut trzeci dotyczący naruszenia prawa własności, ponieważ prawo to zostało ograniczone i nie zostało to uzasadnione ważnymi powodami.
4. Zarzut czwarty dotyczący naruszenia zasady równego traktowania, ponieważ strona skarżąca została potraktowana tak samo jak przedsiębiorstwa, które rzeczywiście były zaangażowane w rozprzestrzenianie borni jądrowej przez Iran, co w sposób krzywdzący powoduje, iż znalazła się ona w gorszej pozycji konkurencyjnej względem innych krajowych i zagranicznych podmiotów, które z nią konkurują na różnych rynkach.
5. Zarzut piąty dotyczący nadużycia władzy, ponieważ istnieją obiektywne, precyzyjne i spójne dowody wskazujące na to, iż w drodze przyjęcia środków polegających na zamrożeniu funduszy zmierzano do innych celów niż te, na które powoływała się Rada.

Skarga wniesiona w dniu 7 marca 2012 r. — Hiszpania przeciwko Komisji

(Sprawa T-111/12)

(2012/C 126/46)

Język postępowania: hiszpański

Strony

Strona skarżąca: Królestwo Hiszpanii (przedstawiciel: A. Rubio González)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- Stwierdzenie nieważności decyzji Komisji C(2011) 9990 z dnia 22 grudnia 2011 r. w sprawie zmniejszenia pomocy z funduszu spójności przyznanej na następujące projekty: „Gospodarka odpadami w regionie autonomicznym Estremadury — 2001” (CCI nr 2001.ES.16.C.PE.043); „Asenizacja i zaopatrzenie w wodę na terenie zlewni Duero — 2001” (CCI nr 2000.ES.16.C.PE.070); „Gospodarka w regionie autonomicznym Walencji — 2011 — Grupa II” (CCI n° 2001.ES.16.C.PE.026) oraz „Asenizacja i integralne oczyszczanie ścieków na obszarze Bierzo Bajo” (CCI nr 2000.ES.16.C.PE.036).
- Obciążenie pozwanej instytucji kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi zasadniczo takie same zarzuty, jak w sprawie T-109/12 Hiszpania przeciwko Komisji.

W szczególności podnosi brak uzasadnienia zastosowania zasady proporcjonalności, o której mowa w art. H ust. 2 załącznika II do rozporządzenia Rady (WE) nr 1164/1994 z dnia 16 maja 1994 r. ustanawiającego Fundusz Spójności, ponieważ Komisja poprzestała na odwołaniu się do dokumentu „Wskazówki dotyczące korekt finansowych odnoszących się do zamówień publicznych”, przedstawionego państwom członkowskim na posiedzeniu komitetu koordynującego fundusze w dniu 28 listopada 2007 r., choć dokument ten nie zawiera żadnej analizy uzasadniającej ustalenie ryczałtowych wartości procentowych korekt, które zostały w nim wskazane.